

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

<https://grd.gov.ua>

info@grd.gov.ua

Затверджено
Громадською радою доброчесності
15.11.2020

ВИСНОВОК

**про невідповідність судді Окружного адміністративного суду міста Києва
Амельохіна Віталія В'ячеславовича
критеріям доброчесності та професійної етики**

Проаналізувавши інформацію про суддю **Окружного адміністративного суду міста Києва Амельохіна Віталія В'ячеславовича** (далі – суддя), Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність судді критеріям доброчесності та професійної етики.

1. Суддя або члени його сім'ї, близькі родичі) допуслав поведінку, що свідчить про підтримку агресивних дій інших держав проти України, колаборацію з представниками таких держав, окупаційної адміністрації або їх пособниками (наприклад, без нагальної потреби відвідував РФ після початку збройної агресії, тимчасово окуповані території). Однак поїздки в РФ, Автономну Республіку Крим чи на іншу окуповану територію з нагальної потреби до близьких родичів, для владнання майнових питань самі по собі не свідчать про наявність цього індикатора.

(підпункт 1.4. п. 1 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

За даними, що міститься у досьє, 29.12.2014 року суддя разом із сім'єю перетнув кордон повітряним шляхом рейсом Київ-Алмата, а 11.01.2015 року здійснив в'їзд в Україну повітряним шляхом рейсом Домодедово-Київ, що свідчить про відвідування суддею території Російської Федерації.

З цього приводу вважаємо за необхідне зазначити таке.

У 2014 році Російська Федерація розпочала збройну агресію проти України, що є загальновідомим фактом. Тим не менше, численні повідомлення про загибель військових

та цивільних осіб - громадян України внаслідок агресії, не стали перешкодою для судді для відвідування держави-агресора з метою відпочинку у найбільш гострий момент цієї агресії. Зважаючи на ці факти, вважаємо, що перебування на посаді судового органу особи, яка разом з близькими особами відвідує територію держави-агресора з метою відпочинку може викликати об'єктивний сумнів у незалежності такого судді від держави-агресора.

Відповідно до Бангалорських принципів поведінки суддів незалежність судових органів є передумовою забезпечення правопорядку та основною гарантією справедливого вирішення справи в суді. Отже, суддя має відстоювати та втілювати в життя принцип незалежності судових органів в його індивідуальному та колективному аспектах.

2. Суддя допускав дії (бездіяльність) або ухвалював рішення, зумовлені політичними мотивами, корпоративною солідарністю, маніпулюючи обставинами чи законодавством, або мав економічну, корупційну чи іншу особисту зацікавленість в ухваленні (неухваленні) певного рішення.

(підпункт 1.7. п. 1 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

Суддя фігурує на аудіозаписах з кабінету голови Окружного адміністративного суду міста Києва Павла Вовка, оприлюднених Національним антикорупційним бюро України. На одному з [фрагментів](#) особа з голосом, схожим на голос Амельохіна, погоджується за вказівкою Вовка скласти план допиту та слідчих дій для слідчого Державного бюро розслідувань, який займається справою щодо членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України:

Вовк: А что слідчий?

Амельохін: (нерозбірливо)

Вовк: ДБР, да?

Амельохін: Да.

Вовк: Центральний апарат?

Амельохін: Ну, да.

Вовк: Состав сам план допроса, я передам.

Амельохін: Хорошо.

Вовк: План допроса и план следственных действий.

17.07.2020 року детективи Національного антикорупційного бюро України провели обшуки в Окружному адміністративному суді міста Києва та Державній судовій адміністрації України. Голові суду Павлу Вовку, його заступнику Євгену Аблову, ще п'яти

суддям Окружного адміністративного суду міста Києва та голові Державної судової адміністрації України Зеновію Холоднюку повідомили про підозри. Так, голова суду Павло Вовк обґрунтовано [підозрюється](#) у створенні злочинної організації з метою захоплення державної влади шляхом встановлення контролю над Вищою кваліфікаційною комісією суддів України, Вищою радою правосуддя та створення штучних перешкод у їхній роботі.

Суддя не міг не усвідомлювати, що підготовка плану допиту слідчим ДБР члена ВККС особою, яка не має стосунку до розслідування є очевидним порушенням та впливом на слідчого з протиправною метою, що взагалі має ознаки злочину, передбаченого ст. 343 КК України. Цим самим суддя замість протидії незаконним діям Вовка В.П. активно їм сприяв та допомагав йому блокувати та незаконно впливати на органи слідства та ВККС.

Ст. 1 Кодексу суддівської етики суддя повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права, присяги судді, а також дотримання високих стандартів поведінки з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду.

3. Суддя (кандидат на посаду судді) надав неправдиві відомості під час добору або кваліфікаційного оцінювання для отримання позитивного результату при оцінці критеріїв професійної етики чи доброчесності або в межах інших юридичних процедур, які стосуються професійної діяльності чи кар'єри, для отримання позитивного результату.

(підпункт 3.5. п. 3 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

[Рішенням](#) Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 07 червня 2018 року було призначено кваліфікаційне оцінювання на відповідність займаній посаді щодо судді. На підставі рішення Комісії датою складення іспиту суддею було визначено 17 квітня 2019 року.

Однак 17 квітня 2019 року 30 суддів Окружного адміністративного суду міста Києва, серед яких і суддя Амельохін В.В., не з'явились для складення іспиту. [Причиною](#) неявки суддів стала їх тимчасова непрацездатність, яка підтверджувалась відповідними листками непрацездатності.

Вже наступного дня суддя був присутній на роботі та ухвалив 24 судові рішення, про що свідчить інформація з Єдиного державного реєстру судових рішень, що може свідчити про те, що суддя був на роботі у той час, коли він начебто був тимчасово непрацездатний. А,

отже, документ про тимчасову непрацездатність або виданий без належних на те підстав, або взагалі є підробленим. Згодом Амельохін разом з іншими суддями не з'явився на іспит [повторно](#).

З [оприлюднених](#) на офіційному сайті НАБУ записів з кабінету голови Окружного адміністративного суду м. Києва Павла Вовка, отриманих шляхом проведення негласних слідчих (розшукових) дій, випливає, що така неявка була узгоджена серед суддів за рекомендацією Павла Вовка з метою зриву кваліфікаційного оцінювання суддів цього суду. Це є логічним продовженням його дій, спрямованих на блокування роботи ВККС і саботаж кваліфікаційного оцінювання.

У зв'язку з цим існують обґрунтовані сумніви, що суддя дійсно не міг з'явитися на іспит, а його поведінка з погляду стороннього спостерігача виглядає як активна підтримка незаконних дій Павла Вовка та інших суддів ОАСК.

4. Суддя був причетним до ухвалення рішення, внаслідок яких завдано шкоди культурній спадщині або створено істотний ризик завдання такої шкоди.

(підпункт 3.8. п. 3 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

4.1. У 2012 році суддя своєю ухвалою [дозволив](#) проводити будівельні роботи на території Гостинного двору, а 19.04.2013 року був головою суддею у складі колегії суддів, яка [узаконила рішення](#) Кабінету Міністрів України про виключення будівлі Гостинного двору зі списку пам'яток архітектури та відмовив у ініціюванні включення Гостинного двору до Державного реєстру нерухомих пам'яток України.

У подальшому вказана постанова була [скасована](#) Вищим адміністративним судом України як така, що прийнята з порушенням вимог процесуального законодавства.

Зазначимо, що [Гостинний двір](#) – будівля (торгівельний комплекс), яку було зведено у 1809 році. За [інформацією](#) з веб-сайту «Деро.іа», у 2012 році цю будівлю вказаним рішенням Кабміну було виключено зі списку пам'яток архітектури, а земельну ділянку під будівлею було передано для проведення реконструкції будівлі під торговельно-офісний центр з гостьовою стоянкою. Зазначене рішення викликало численні протести серед захисників пам'яток архітектури міста Києва.

4.2. 16.09.2019 року суддя виніс [рішення](#) у справі №640/9076/19, яким дозволив забудову [Протасового Яру](#) в Києві, що спричинило тривалі протести киян.

Попри численні порушення, зокрема, недотримання гранично допустимої висотності, відсутність необхідних дозволів, суддя скасував приписи Державної архітектурно-будівельної інспекції, яка зупинила забудову. [Постановою](#) Шостого апеляційного адміністративного суду від 17.06.2020 року рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 16.09.2019 року було скасоване, оскільки суддею при ухваленні постанови неповно з'ясовано обставини, які мають значення для справи, а також невірно застосовані норми матеріального права, що стали підставою для неправильного вирішення справи.

Пізніше, у квітні 2020 року Амельохін [дозволив](#) забудову зсувонебезпечного схилу в Печерському районі столиці.

5. Суддя допускав поведінку, яка призвела до істотних порушень правил процесу і (або) порушення основоположних прав і свобод (індикатором для цього можуть бути рішення Європейського суду з прав людини, рішення вищих інстанцій, окремі ухвали, притягнення до дисциплінарної відповідальності, очевидний характер порушень).

(підпункт 3.9. п. 3 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

5.1. 27.10.2020 року суддя виніс [рішення](#) у справі за позовом Олександра Карєєва до Національного антикорупційного бюро України. Так, суддя визнав протиправним та скасував наказ Директора бюро про застосування дисциплінарного стягнення до позивача, а також розпорядження Директора бюро, яким було припинено державну службу Олександра Карєєва, та поновив його на посаді Заступника Керівника Головного підрозділу детективів – Керівника Другого підрозділу детективів Національного антикорупційного бюро України.

Крім цього, окремою [ухвалою](#) суддя встановив, що [Рішення](#) Конституційного Суду України від 28.08.2020 у справі № 9-р/2020 за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Указу Президента України «Про призначення А.Ситника Директором Національного антикорупційного бюро» не виконується більше місяця, внаслідок чого штучно продовжується дія Указу Президента України від 16 квітня 2015 року «Про призначення Артема Ситника», який 28 серпня 2020 достроково втратив чинність, що є неприпустимим та суперечить принципам верховенства права.

Саме тому суддя ухвалив направити окремі ухвали, зокрема:

- 1) Державному бюро розслідувань та надати вказівку щодо реєстрації кримінального провадження за статтями 109, частиною 4 статті 382, частинами 1 та 2 статті 353 Кримінального кодексу України щодо порушень закону;
- 2) Міністерству юстиції України та надати вказівку щодо внесення змін до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань на підставі згаданого рішення Конституційного Суду України, а саме викреслити з державного реєстру інформацію про Артема Ситника як директора Національного антикорупційного бюро України.

Слід зазначити, що Міністр юстиції Денис Малюська [заявив](#), вказану ухвалу не виконуватиме, оскільки «зміни до інформації, що міститься у реєстрах, вносяться державними реєстраторами, а Мін'юст лише розглядає скарги на дії реєстраторів та вносить дані у ЄДР виключно за результатами розгляду таких скарг... Тобто ані правової підстави, ані повноважень виключати інформацію про Ситника як директора НАБУ з ЄДР немає і він там залишиться». Крім цього, було зазначено, що положення Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» з у частині процедури призначення директора Бюро все ще чинні та залишаться такими до 17.12.2020 року.

Варто наголосити на тому, що Конституційний Суд України у своєму рішенні не вказав, що Ситник має бути звільнений з посади Директора Національного антикорупційного бюро України, й залишив це питання на розгляд законотворців. Також рішення Конституційного Суду як підстава для звільнення директора у профільному законі відсутнє.

Статтею 1 Кодексу суддівської етики суддя повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права, присяги судді, а також дотримання високих стандартів поведінки з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду.

5.2. Суддя входив до колегії суддів, яка розглядала справу № 826/7432/17 за позовом Ігоря Валерійовича Коломойського до Національного банку і Кабінету Міністрів. 18.04.2019 суд [задовольнив](#) позов та [визнав протиправними](#) рішення, наслідком яких стала націоналізація ПАТ «КБ «Приватбанк».

Текст [рішення](#) повністю прихований в зв'язку з проведенням судового розгляду в закритому режимі. Однак, відповідно до правил п.4 ч.1 ст.7 Закону України «Про доступ до судових рішень» у текстах судових рішень, що відкриті для загального доступу, не може бути розголошена інформація, для забезпечення захисту якої розгляд справи або вчинення окремих процесуальних дій відбувалися у закритому судовому засіданні.

Таким чином, розголошенню не підлягає не рішення в цілому, а лише відомості, для забезпечення нерозголошення яких було прийняте рішення про розгляд справи в закритому судовому засіданні.

Велика Палата Верховного Суду у [постанові](#) від 15.06.2020 у справі № 826/20221/16, яка також стосується Приватбанку та спершу розглядалась у закритому режимі зазначила таке:

“135. Відповідно до пункту 6 [статті 129 Конституції України](#) гласність судового процесу належить до основних засад судочинства.

136. Велика Палата Верховного Суду вважає, що цей конституційний припис не може бути ефективно реалізований без можливості ознайомлення з текстами судових рішень.

137. Крім того, така можливість є необхідною для інформування суддів, практикуючих юристів, науковців про правові позиції, що виробляються судовою практикою. Важливим є також і інформування широкого загалу про вирішення спорів судами як запобіжник корупції та несправедливості в судочинстві.

138. У тих випадках, коли існує необхідність нерозголошення певної інформації, зокрема таємної, іншої інформації, що охороняється законом, необхідність захисту особистого та сімейного життя людини тощо, має бути забезпечена можливість ознайомлення з текстами судових рішень за винятком такої інформації.”

Обмеживши доступ до усього рішення судом порушено основні конституційні засади судочинства, що породило сумніви суспільства та багатьох експертів у правосудності ухваленого рішення.

ГРД також відзначає, що справа розглядалась тривалий час з [09.06.2017](#), однак рішення ухвалено лише напередодні другого туру президентських виборів. З погляду зовнішніх поінформованих спостерігачів це не є випадковістю.

У зв'язку із цим рішенням президент Петро Порошенко терміново скликав засідання РНБО, яке відбулось 18.04.2019, де присутні Генеральний прокурор, голова НБУ, міністр фінансів, юстиції та сам президент [озвучили](#) сумніви у законності цього рішення та створення ним реальної загрози для національної безпеки.

Одразу ж після судового рішення стратегічні міжнародні партнери України в своїй офіційній [заяві](#) нагадали про свою повну [підтримку націоналізації «Приватбанку»](#). Стурбованість щодо рішення суду, яке скасовувало націоналізацію банку висловили і [посли G7](#).

Бангалорські принципи поведінки суддів визначають, що дії та поведінка судді повинні підтримувати впевненість громадськості у чесності й невідкупності судових органів. Не

досить лише вершити правосуддя, потрібно, щоб його звернення було очевидним для загалу (п. 3.2). Суддя не дотримався цього принципу.

5.3. [Розпорядженням](#) КМУ від 25.09.2019 № 826-р Трубарова В.М. звільнено з посади заступника голови Фонду державного майна України. 26.03.2020 в Окружний адміністративний суд м.Києва надійшов позов Трубарова В.М. про оскарження цього розпорядження, який було [розподілено](#) на суддю Келеберду В.І.

Позивачем заявлено клопотання про поновлення строку звернення до суду де вказано, що причиною пропуску строку була наявність **об'єктивних побоювань та страху щодо можливості безперешкодного поновлення на роботі**. [Ухвалою](#) від 30.03.2020 у справі № 640/7178/20 суд залишив позов без руху з таких причин: *“суд доходить висновку, що для запобігання обмеження права позивача на звернення до суду, останньому необхідно подати докази поважності причин його пропуску та вказати інші підстави для поновлення строку, оскільки зазначені підстави позивача є неповажними.”*

Тобто суд визнав *“наявність об'єктивних побоювань та страху”* неповажними причинами пропуску строку. На виконання цієї ухвали позивач подав нове клопотання про поновлення строку, де наголосив, що *“причиною пропуску строку була наявність об'єктивних побоювань та страху щодо можливості безперешкодного поновлення на роботі у період перебування на посаді колишнього керівника Уряду, на обґрунтування чого позивач виклав обставини та долучив докази. Вважає, що встановлений законом місячний строк звернення до суду повинен відраховуватись з моменту усунення вказаних побоювань, а саме з 04 березня 2020 року (день відставки Прем'єр-міністра України).”*

Тобто позивачем не надано жодних інших обставин, які б свідчили про поважність пропуску строку та зазначив ті, які суд вже визнав неповажними. Однак [ухвалою](#) від 14.04.2020 суд змінив свою думку, визнав їх поважними та відкрив провадження у справі для розгляду колегією суддів у складі трьох суддів. Надалі розгляд цієї справи відбувається колегією у складі Келеберда В.І., Качур І.А., Амельохін В.В.

Зважаючи на очевидну незаконність поновлення строку Фонд державного майна подав клопотання про залишення заяви без розгляду у зв'язку із пропуском строку позовної давності. Однак [ухвалою](#) від 12.06.2020 колегія суддів відмовила у задоволенні клопотання, підтвердивши попереднє рішення про поважність причини пропуску строку.

Очевидно, що наведені позивачем обставини не можуть вважатись підставою для поновлення строку для звернення до суду, а дії судді є показово свавільними та безпідставними.

6. Суддя використав свій статус для задоволення своїх інтересів або інтересів інших осіб або дозволив своїми діями чи бездіяльністю іншим особам скористатись його статусом для отримання незаконних вигод чи безпідставної і несправедливої переваги.

(підпункт 4.5. п. 4 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

Рішенням житлово-побутової комісії Окружного адміністративного суду міста Києва від 04.10.2011 року було надано у користування службові квартири таким суддям як Качур І.А., Амельохін В.В., Аблов Є.В., Власенкова О.О., Федорчук А.Б., Погрібніченко І.М. Незабаром судді звернулись до житлово-побутової комісії Окружного адміністративного суду міста Києва із заявами щодо прийняття рішення про виключення наданих приміщень з числа службових та надання їх у постійне користування.

На підставі протоколу житлово-побутової комісії Окружного адміністративного суду міста Києва №3 від 05.11.2013 заяви суддів про виключення отриманих ними жилих приміщень із числа службових та надання квартир у постійне користування комісією було задоволено.

У листопаді 2013 року суддя разом з іншими суддями звернувся до Окружного адміністративного суду міста Києва з адміністративним позовом до голови Окружного адміністративного суду міста Києва Вовка П.В. про зобов'язання голови суду на підставі Положення про надання службових жилих приміщень і користування ними в Українській РСР, затвердженого постановою Ради Міністрів УРСР від 04.02.1988 року № 37, звернутися до районних у місті Києві державних адміністрацій про виключення жилих приміщень з числа службових та надання цих квартир у постійне користування відповідно до порядку, встановленого статтями [31-60](#) глави [1](#) розділу [2 Житлового кодексу Української РСР](#).

[Постановою](#) Київського окружного адміністративного суду від 12.12.2013 року у справі №810/6507/13-а вказаний адміністративний позов було задоволено та зобов'язано голову Окружного адміністративного суду міста Києва Вовка П.В. звернутися до районних у місті Києві державних адміністрацій про виключення жилих приміщень з числа службових та надання цих квартир у постійне користування судді та іншим позивачам у справі.

На виконання зазначеного вище рішення Київського окружного адміністративного суду та відповідно до п.6 Положення про порядок надання службових жилих приміщень і користування ними в Українській РСР, затвердженого Постановою ради Міністрів УРСР

від 04.02.1988 року №37, Окружним адміністративним судом міста Києва було направлено звернення про виключення отриманого суддею жилого приміщення з числа службових.

Починаючи з 2015 року суддя у своїх деклараціях особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування надане йому службове житло вказує вже як власність сина.

На переконання Ради, практика виведення житла зі службових суперечить чинному законодавству та є способом обходу заборони на набуття такої квартири у власність. Відповідно до п. 6 Положення про надання службових жилих приміщень і користування ними в Українській РСР, затвердженого постановою Ради Міністрів УРСР від 04.02.1988 № 37, жиле приміщення виключається зі службових, якщо відпала потреба в такому його використанні, а також у випадках, коли в установленому порядку воно виключене із жилих. Жодної з підстав для виведення житла зі службових не було.

Також вважаємо, що приватизація житла, отриманого як службове, оформлення його на членів сім'ї, особливо, за наявності іншого житла у власності, є недоброчесним. Адже Закон України «Про судоустрій і статус суддів» з 2010 року гарантує право судді лише на службове житло.

Крім цього, суддя не міг не знати, що виведення квартири з фонду службового житла вимагає його поповнення для забезпечення житлом інших осіб, які потребують службове житло. А це означає, що таке житло забирається від багатодітних сімей, вразливих категорій населення, військовослужбовців тощо, які багато років перебувають у черзі на отримання житла.

Відповідно до статті 1 Кодексу суддівської етики суддя повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права, присяги судді, а також дотримання високих стандартів поведінки з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду.

Громадська рада доброчесності не змогла забезпечити судді право на відповідь до затвердження цього рішення, оскільки суддя не надала контактної інформації. Громадська рада доброчесності готова розглянути пояснення судді, якщо такі надійдуть.

Координатор

Громадської ради доброчесності

(підписано електронним цифровим підписом)

**Протокол
електронного голосування
(є невід'ємною складовою рішення)**

15.11.2020 Громадська рада доброчесності затвердила висновок 9-ма голосами з 15 голосів членів Ради.

У голосуванні взяли участь 9 членів:

- 1) Валько Вадим
- 2) Воробйов Євген
- 3) Жернаков Михайло
- 4) Мелких Едуард
- 5) Серета Максим
- 6) Соколенко Наталія
- 7) Чижик Галина
- 8) Шепель Тарас
- 9) Антон Марчук.

**Координатор
Громадської ради доброчесності**

(підписано електронним цифровим підписом)